

ничо-заготівельної сфери споживчої кооперації. Свідомий вибір сценарію розвитку відносин у виробничо-заготівельній сфері споживчої кооперації обумовлений не тільки економічними умовами, але й станом кооперативного менеджменту.

### *Література*

1. Бабенко С.Г. Трансформація кооперативних систем у перехідній економіці: Монографія. – К.; Наукова думка, 2003. – 332 с.
2. Богатырева Л.Н. Развитие кооперативной промышленности в 2005 году / Материалы Межд. науч. конф. проф.-препод. состава, сотрудников и аспирантов кооперативных вузов стран СНГ, посвященной 175-летию потребительской кооперации России. По итогам научной работы в 2005 г. – М.: Наука и кооперативное образование, 2006. – С. 47-48.
3. Масленников О.Ю. Заготівельна діяльність споживчої кооперації України: чинники кризи / Вісник Львівської комерційної академії. – Серія економічна, випуск 13. – Львів: Львівська комерційна академія, 2002. – С. 382-385.
4. Міценко Н.Г. Стан та стратегічні напрями розвитку заготівельної галузі споживчої кооперації / Вісник Львівської комерційної академії. - Серія економічна, випуск 16. – Львів: Львівська комерційна академія, 2004. – С. 340-344.

## **ОБЛІГАЦІЙНА ПОЗИКА ЯК СКЛАДОВА СУЧАСНОГО ФІНАНСОВОГО МЕХАНІЗМУ**

**О.В. Яріш**, к.е.н., доцент; **В.О. Подольська**, доцент  
*Полтавський університет споживчої кооперації України*

Однією із важливих складових господарського механізму держави є фінансовий механізм, що представляє собою сукупність форм і методів створення та використання фінансових ресурсів з метою забезпечення потреб державних структур, господарських суб'єктів і населення.

У зв'язку з цим, актуальною сьогодні є проблема подальшого удосконалення фінансового механізму економіки України та способів його використання в умовах глобалізаційних процесів та інтеграцій національних економік.

Серед фінансових важелів, які є найактивнішим елементом сучасного фінансового механізму на макро- та мікрорівні, доцільно виділити інвестиційні ресурси. Це обумовлено зростаючою потребою у внутрішніх і зовнішніх інвестиційних джерелах для забезпечення ефективного функціонування національної економіки: у 2003 р. вона

складала 2,7 млрд грн (5 % загальної суми потреб), у 2005 р. – 5,9 млрд грн (9,5 %), згідно з прогнозними даними в 2009 р. потреба сягне майже 11,7 млрд грн (9,6 %), а у 2015 р. – 11,6 млрд грн (5,7 %).

Одним із напрямів подолання інвестиційної кризи в Україні може стати активізація інвестиційної діяльності економічних суб'єктів на фондовому ринку, зокрема ринку облігацій.

Облігаційна позика надає емітенту ряд переваг:

- перерозподіл залучених коштів між кількома джерелами;
- зменшення вартості позикових грошових коштів (у порівнянні зі ставками кредитування);
- отримання коштів не призводить до змін власника емітента (не змінюється структура статутного капіталу);
- залучення більш значних обсягів грошових коштів у порівнянні з прямим кредитуванням;
- закріплення іміджу емітента на ринку, популяризація його товарів і послуг серед потенційних клієнтів, додаткова реклама його діяльності;
- можливість залучити більш довгострокові ресурси (облігації можуть випускатись на кілька років, що стабілізує фінансову роботу емітента);
- інвестор законодавчо має змогу прокредитувати економічного суб'єкта (емітента облігацій) вигідніше та дешевше, ніж фінансовий посередник – банк;
- виплати процентів по облігаціях відносяться до складу валових витрат емітента;
- створення кредитної історії для подальшого виходу на міжнародні ринки капіталу.

У той же час до недоліків облігаційної позики доцільно віднести:

- наявність великої кількості кредиторів, з якими буде важче домовитися при виникненні труднощів з погашенням боргу, ніж з одним кредитором – банком;
- наявність високих витрат на розміщення та обслуговування позики, особливо при відкритому розміщенні.

З огляду на характер заявлених проблем і переваги залучення фінансових ресурсів економічними суб'єктами через випуск облігацій для успішного їх розміщення, на нашу думку, необхідно:

- продемонструвати показники, що переконливо свідчать про можливість погашення облігацій (прибутковість, наявність постійного надходження грошових коштів, забезпеченість реальними ліквідними активами);
- мати позитивну репутацію позичальника банківських кредитів (у разі їх отримання у минулому);

- розробити конкретний, зрозумілий, з високою дохідністю інвестиційний проект;
- сприяти, щоб емітент облігацій був добре відомий широкому колу потенційних інвесторів;
- забезпечити гарантовану мінімальну «валютну» дохідність або дохідність, прив'язану до ставки міжбанківського кредитного ринку (краще, якщо дохідність перевищуватиме проценту ставку банківського депозиту);
- обрати оптимальний (як для емітента, так і для інвестора) термін обігу облігацій (короткострокові – під невеликий, чи довгострокові – під більш високий процент);
- ретельно підійти до вибору фінансового посередника - торговця цінними паперами, від якого залежатиме успіх первинного продажу і який водночас виступатиме в ролі консультанта.

## **ТІНЬОВА ЕКОНОМІКА ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ФУНКЦІОНУВАННЯ ГОСПОДАРСЬКОГО МЕХАНІЗМУ**

***Н.М. Краус, асистент***

*Полтавський університет споживчої кооперації України*

Будь-яка економічна система розвивається та функціонує під впливом певних механізмів регулюючого характеру. В економічній науці сукупність таких інструментів дістана назву господарського механізму, який приводить у відповідність продуктивні сили та виробничі відносини. Він є досить важливою складовою сучасної змішаної економіки, на основі якої відбувається узгодження та упорядкування всіх елементів системи в процесі їх взаємодії для забезпечення її ефективного функціонування.

Господарський механізм розглядається як узятя в єдності вся сукупність економічних, організаційно-правових, морально-політичних і інших засобів впливу держави на суспільно-виробничі відношення, на виробництво.

Таким чином, господарський механізм – це механізм функціонування державно-організованої економіки, утворений:

- системою органів управління господарством і безпосередніх виробників – підприємств і об'єднань;
- системою форми і методів організації і функціонування виробництва;
- системою господарських зв'язків, що забезпечують обмін результатами діяльності господарських ланок і досягнення кінцевої цілі виробництва. Кожний із названих елементів господарського механізму одержує також і визначене правове закріплення.